

14.jūnijs: “Komunistiskā genocīda upuru piemiņas diena”

Informācija – Fakti – Patiesība

Atcerēsimies, pieminēsim un godināsim Latvijas tautas upurus, kuri gāja bojā Padomju Savienības okupācijas laikā Latvijā. Grāmatā “LATVIJAS VĒSTURE vidusskolai II”, grāmatas autori, Gunārs Kurlovičs un Andris Tomašūns, raksta (tabula - 264.lpp.), “Iedzīvotāju zaudējumi Latvijā līdz 1945. g.”:

“Deportēti un nogalināti 1940./41.g. - 35,000”

“Mobilizēti Sarkanajā armijā - 20,000”

“Nogalināti un deportēti 1941./44.g. - 90,000”

“Deportēti un nogalināti 1944./45.g. – 70,000”

Un, tas neieskaita Padomju Savienības komunistu varas deportācijas un slepkavības kas notika 1949. gadā un visā Padomju Savienības okupācijas laikā katru dienu līdz pat 1990. gadam.

Atcerēsimies arī 1944.g. 16.martu, kad 188 Latvijas Centrālās Padomes (LCP) locekļi, kuri bija palikuši vēl dzīvi “Baigais Gads” laika posmā, Latvijas nācijas vārdā bija parakstījuši deklarāciju, kurā starp citu tiek teikts:

“Ienaidnieks no austrumiem atkal draudoši tuvojas Latvijas zemei.... Latvijas varmācīgā pievienošana Padomju Savienībai izdarīta rupji pārkāpjot Latvijas Republikas satversmi un laužot Latvijas - Padomju Savienības savstarpējos līgumus, Tautu Savienības paktu un veselu virkni starptautisku līgumu....

Pēc mūsu izpratnes otrā pasaules kara tagadējā norisē ir pienācis brīdis, kad apdraudēta mūsu tautas dzīvība, pati tautas esamība – pienācis liktenīgais brīdis: būt vai nebūt.

Pēc visiem dabas un cilvēcības likumiem neviens mums nevar apstrīdēt tiesības aizstāvēties, ja tiek apdraudēta mūsu nācija un tās esamība. Pamatojoties uz šīm atziņām, mēs, deklarējam Latvijas tautas gribu un gatavību aizstāvēt visiem mums iespējamiem spēkiem un līdzekļiem Latvijas valsts robežas pret uzbrūkošo ienaidnieku. Latvijas galvas pilsētā Rīgā, 1944.g. 17.martā.” Šī LCP deklarācija bija sagatavota četros

14.jūnijs: “Komunistiskā genocīda upuru piemiņas diena”

elsemplāros jau 1944.gada 16.martā un tā bija adresēta Latviešu leģiona ģenerālinspektoram R. Bangerska kungam; tikai viens oriģinālais eksemplārs ir saglabājies un tas tagad atrodas Latvijas Kara muzejā.¹ Trīs no 188 LCP locekļiem, kuri parakstīja šo memorandu bija arī sekojošie:

Kāpēc LCP lūgums Latviešu leģionam? Padomju Savienība, “Čeka” (NKVD) un Sarkanā armija 1940.-1941.g. bija okupējuši Latviju un bija noslepkavojuši un deportējuši jau tūkstošiem Latvijas pilsoņu; un, Latvija atradās jau trešo gadu zem vācu okupācijas varas, kas bija mobilizējusi lielāko daļu no Latvijas jaunatnes. LCP un Latvijas inteliģence zināja, ka Padomju Savienības plānos bija noslepkavot-deportēt 800 000 Latvijas pilsoņu, kā to norādīja 1941.g. jūnijā NKVD pamesto dokumentu plāns (kuru izjauca Vācijas armijas straujais uzbrukums Padomju Savienībai) un par kuru 1949.g. Britiem ziņoja Latvijas vēstnieks Londonā, Karlis Zariņš, nosūtot viņiem pulkveža Viļa Januma memorandu.² Latvijai citas izejas vai alternatīvi nebija un šie minētie 188 izcilie Latvijas patrioti griezās pie *Latviešu leģiona*, deklarējot “Latvijas tautas gribu un gatavību aizstāvēt visiem mums iespējamiem spēkiem un līdzekļiem Latvijas valsts robežas pret uzbrūkošo ienaidnieku (*pret PSRS*).”

¹ Ieva Kvāle, “Ar parakstu par Latviju”. Rīgā: Latvijas Kara muzejs, 2014.g.

² Mirdza Kate Baltais, “The Latvian Legion – Selected Documents”. Toronto, Canada: Amber Printers and Publishers, 1999; 35 lpp.